

vælder mig ved Tanken om den store, blinde og vildledte Menneskehed, er en uendelig Medlidenhed, en altomslyngende Tilgivelse.

»Ak, nu er jeg allerede begyndt paa det tredje Ark Papir, og dog synes jeg slet ikke at have faaet sagt noget af, hvad jeg har paa Hjerte. Nu skal det dog være Slut for idag. Jeg har ikke Lov til at lægge Beslag paa dig mere, du har Brug for din Tid. Men det er ikke let at slippe dig. Jeg veed, hvilken Tomhed jeg vil føle, naar jeg har lukket mit Brev. — Nu blot et sidste Kys, — og endnu et allersidste — og saa Farvel.«

*

*

*

Først flere Uger efter sin Samtale med Faderen lykkedes det Ivan at faa istandbragt et Møde af nogle Pengemænd hos den bekendte Overrets-sagfører Max Bernhardt, hvem han tidligere, men uden Held, havde søgt at interessere for Pers Sag. Denne Mand var nu gaaet ind paa en Aften at samle nogle af sine Forretningsforbindelser paa sit Kontor for at give Ivan Lejlighed til at fremstille sin Vens Projekt for disse Folk og faa Muligheden af dets Gennemførelse nærmere drøftet.

Max Bernhardt var, skønt endnu kun fyrretyve Aar gammel og af jødisk Fødsel, allerede en Mand med betydelig Indflydelse i Hovedstaden. Han var blandt andet bekendt som den samlende og